

Arrest

nr. 133 570 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van advocaat C. FLAMANG die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 14 november 2008 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 3 september 2009 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 8 december 2009, nr. X).

1.3. Eerste verzoeker en tweede verzoekster dienden op 16 december 2009 aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 16 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.3 vermelde aanvragen ontvankelijk.

1.5. Verzoekers dienden op 4 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 15 april 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvragen ongegrond werden verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 juni 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoekers hiertegen instelden werd door de Raad verworpen (RvV 9 mei 2014, nr. X).

1.8. Op 9 juli 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.9. Verzoekers dienden op 19 juli 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. Verzoekers dienden op 1 augustus 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.11. Op 4 september 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Na beroep vernietigde de Raad deze beslissing (RvV 27 mei 2014, nr. X). De verwerende partij stelde tegen dit arrest een cassatie-beroep in bij de Raad van State dat op 14 juli 2014 toelaatbaar werd verklaard (RvS 14 juli 2014, nr. 10673 (c)).

1.12. Op 18 oktober 2013 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.13. De commissaris-generaal trof op 23 oktober 2013 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 13 maart 2014, nr. X).

1.14. Op 13 maart 2014 dienden verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 22 april 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.12 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 april 2014 beslissingen waarbij de in punt 1.14 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 13 mei 2014 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

- wat de aandoening van eerste verzoeker betreft:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.03.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

A(...), A(...)

geboren te (...) op (...)

A(...), Z(...)

geboren te (...) op (...)

A(...), D(...)

geboren te (...) op (...)

A(...), L(...)

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Kazachstan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 15.04.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 16.12.2009. A(...), A(...) legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 16.12.2009 (zie bevestiging arts dd.14.04.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 15.04.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (B.S., 06.02.2012)"

- wat de aandoening van tweede verzoekster betreft:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.03.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

A(...), Z(...)

geboren te (...) op (...)

A(...), A(...)

geboren te (...) op (...)

A(...), D(...)

geboren te (...) op (...)

A(...), L(...)

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Kazachstan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of

geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.04.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat A.(...), Z.(...) lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing die betrekking heeft op de aandoening van tweede verzoekster, voeren verzoekers onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen in hun eerste middel onder andere het volgende:

“De eerste bestreden beslissing, aangaande de medische problematiek van de tweede verzoekster, is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom de medische aandoening waaraan de tweede verzoekster lijdt, niet ernstig zou zijn.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is bovendien uitermate stereotiep.

De verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur is onvoldoende, te meer de vaststelling van de arts-adviseur indruist tegen de vaststellingen gedaan door de behandelende geneesheer (zie infra), waarin de ernst van de aandoening, alsook de nood aan adequate opvolging en behandeling wordt benadrukt.

(...)

Het advies van de arts-adviseur dd. 07/04/2014 klinkt als volgt:

“... Uit de standaard medisch getuigschriften dd. 24.01.2014 en 17.02.2014 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande het astma dient gesteld dat deze aandoening niet gestaafd wordt door resultaten van longfunctieproeven noch door specialistische verslagen, “astma ten gevolge van PTSD” is overigens medische nonsens. Aangaande de depressie dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Aangaande het uterusmyoom dient gesteld dat hieraan definitief werd verholpen door een hysterectomie op 18.03.2014. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

(Zie stuk 3)

De stellingen van de arts-adviseur vinden echter geen grondslag in het administratief dossier, te weten de aanvraag en de stavende medische attesten.

- 5.1.3.1.

Er dient vastgesteld te worden dat de vaststellingen van de arts-adviseur niet stroken met de vaststellingen van de behandelende geneesheer.

Waar de arts-adviseur stelt dat ‘ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en spontaan evolueert in gunstige zin’ en dat ‘behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca louter symptomatisch (is) en dus niet essentieel’ stelt de behandelende arts dat ‘het gaat om een ernstige aandoening die een

bedreiging inhoudt voor haar fysieke en psychische integriteit' en dat de duur van de behandeling levenslang is (medisch getuigschrift dd. 24/01/2014).

Uw Raad oordeelde in het arrest nr. 117 453 van 23 januari 2014 het volgende:

"4.7. De Raad stelt vast dat het advies betrekking heeft op het standaard medisch getuigschrift van 23 oktober 2012. Samen met de verzoekers stelt de Raad vast dat in dit medisch getuigschrift het volgende wordt vermeld: "het gaat hier om een ERNSTIGE vorm van posttraumatische stressstoornis (PTSS)", "de aandoening is dermate ernstig dat de behandeld moet worden met psychofarmaca", "ambulante psychiatrische behandeling is noodzakelijk", dat de voorziene duur van de behandeling onbepaald is, en dat "omwille van de ernst van het psychiatrisch toestandsbeeld zal patiënte – indien de behandeling gestopt wordt – verder decompenseren met mogelijks suicide-gevaar. Eveneens kan een psychiatrische hospitalisatie zich opdringen.", "het gaat hier om een ernstige chronische evolutie waarvan de prognose gereserveerd is".

Hoewel de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 29 mei 2013 wel verwijst naar het medisch getuigschrift van 23 oktober 2012 en hij het dus formeel gezien wel in rekening heeft genomen, blijkt uit de bewoordingen van het advies dat de ambtenaar-geneesheer wat het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet betreft, van oordeel is dat een "dergelijke aandoening" binnen enkele maanden spontaan, zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, evolueert in gunstige zin. De ambtenaar-geneesheer bevestigt vervolgens dat een behandeling met psychofarmaca niet essentieel, d.i. niet noodzakelijk, is.

Met betrekking tot zijn oordeel beperkt de ambtenaar-geneesheer zich echter onder meer tot het verwijzen naar het enige voorgelegde medische standaard getuigschrift van 23 november 2012. Dit biedt echter geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stelling dat de ernstige vorm van PTSS, waaraan de verzoekster concreet lijdt, zonder behandeling spontaan zal evolueren in gunstige zin. Integendeel wordt in dit attest door de behandelende geneesheer, die blijkens de stukken van het administratief dossier psychiater is, onder meer duidelijk gesteld dat het om een ernstige aandoening gaat, dat medicamenteuze en psychiatrische behandeling noodzakelijk is en dat de voorziene duur van deze behandeling onbepaald is. Voorts wordt gesteld dat omwille van de ernst van het psychiatrisch toestandsbeeld de verzoekster – indien de behandeling gestopt wordt – verder zal decompenseren met mogelijks suicide-gevaar en dat eveneens een psychiatrische hospitalisatie zich kan opdringen. Er wordt tenslotte vermeld dat het gaat om een ernstige chronische evolutie waarvan de prognose gereserveerd is.

In het advies wordt, naast de verwijzing naar de medische stukken van 26 januari en 23 oktober 2012, geen enkel ander feitelijk element aangereikt voor het oordeel dat de vooropgestelde behandeling niet noodzakelijk is en het PTSS binnen enkele maanden en zonder behandeling spontaan zal evolueren in positieve zin.

Ook het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die dit oordeel, in weerwil van de bevindingen van de behandelend geneesheer-specialist, ondersteunen.

De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat het PTSS waaraan de verzoekster lijdt en die is geattesteerd in het standaard medisch getuigschrift van 23 oktober 2012, geen behandeling vergt zodat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in casu geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats van de ambtenaar-geneesheer kan stellen, moet uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier wel blijken waarom de door een geneesheer-specialist noodzakelijk geachte behandeling zoals die blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, als niet essentieel en louter symptomatisch wordt beoordeeld en deze of gene PTSS spontaan, zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, evolueert in gunstige zin. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota voorhoudt, betekent de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. (RvS 18 september 2013, nr. 224.723)

Nu een voldoende feitelijke grondslag in casu ontbreekt, dient op dit punt bijgevolg een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 mei 2013 is behept met een schending van de materiële motiveringsplicht, dient de bestreden beslissing die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet onder punt 4.4, beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekers. Het

verweer in de nota met opmerkingen dat het “gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het herkomstland, is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen” gaat uit van de verkeerde veronderstelling dat er bij het onontvankelijk verklaren van een medische verblijfsaanvraag enkel een motiveringsplicht zou bestaan in hoofde van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Wanneer de gemachtigde uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar- geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de onontvankelijkheidsbeslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.”

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

- 5.1.3.2.

De aandoening van de tweede verzoekster kan wel degelijk als ernstig beschouwd worden.

- De behandelende geneesheer, dokter ROGIERS, stelt in zijn medisch getuigschrift dat de tweede verzoekster lijdt aan een ernstige aandoening en dat de gevolgen bij stopzetting van de behandeling ernstig zijn, zoals psychose, zelfmoordpoging, asthmaaanval, status asthmaticus, verstikking en overlijden.

Een adequate medicamenteuze behandeling alsook mantelzorg is vereist.

- Gelet op de duidelijke bewoordingen van dokter ROGIERS, is het opmerkelijk dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken tot een tegenstrijdige conclusie komt, dat er geen levensgevaar is, dat er geen ernstige aandoening zou zijn, zonder dat de persoon in kwestie aan een onderzoek werd onderworpen.

Dat de tweede verzoekster lijdt aan een ernstige depressie staat onomstotelijk vast.

- De argumenten van de arts-adviseur, dewelke in algemene bewoordingen worden geformuleerd, zodat geheel ontgaan wordt aan het feit dat ieder dossier een individuele beoordeling behoeft, kunnen de bovenstaande vaststellingen van dokter ROGIERS niet counteren.

- Daarnaast stelt de arts-adviseur, opnieuw in uiterst algemene bewoordingen, zonder enige toepassing op het individuele geval (hetgeen bovendien slechts mogelijk zou zijn bij een effectief onderzoek van de tweede verzoekster), dat “ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin”.

Een dergelijke veronderstelling, zonder individuele staving, vindt geen basis in de medische attesten die aan de aanvraag werden voorgelegd.

De behandelende arts acht immers een levenslange medicamenteuze behandeling noodzakelijk zodoende suïcide te voorkomen!

In het advies stelt de arts-adviseur dat een risico op suïcide van louter speculatieve aard zou zijn.

Ook deze vaststelling blijkt niet uit de medische getuigschriften die aan de aanvraag werden gevoegd.

Dat de tweede verzoekster slechts ambulant wordt opgevolgd, impliceert immers niet dat het suïciderisico louter speculatief zou zijn.

Op geen enkele wijze kan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken de objectieve vaststellingen van de behandelende geneesheer tegenspreken en dus helemaal niet op gemotiveerde wijze tot de conclusie is kunnen komen dat de aandoening van de tweede verzoekster niet zou kunnen weerhouden worden.

De werkwijze die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur!

Het verslag van de arts-adviseur wordt niet individueel gemotiveerd.

De algemene bewoordingen volstaan niet als beoordeling van de individuele casus.

5.1.4.

De actuele gezondheidstoestand van de tweede verzoekster is op heden ernstig.

Daarnaast is het zo dat de aandoening van de tweede verzoekster evolutief is, waardoor niet alleen de actuele gezondheidstoestand dient beoordeeld te worden, doch ook de noodzakelijke opvolging, behandeling en de evoluties bij stopzetting van de behandeling.

De aandoening van de tweede verzoekster is immers tevens in die mate ernstig dat de consequenties bij stopzetting van de noodzakelijke behandeling en/of opvolging onafwendbaar en levensbedreigend zijn.

Artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet stelt :

‘De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

Voor wat betreft de beoordeling van de ernst van een aandoening, het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, dient bovendien niet alleen de aandoening op zich beoordeeld worden, maar tevens of er een adequate behandeling/opvolging in het land van herkomst mogelijk is.

Een aandoening kan mogelijks niet als levensbedreigend beschouwd worden, tot zover een adequate behandeling kan genoten worden.

De beoordeling van de ernst van de aandoening en het levensbedreigende en kritieke karakter (voor zover geoordeeld dat dit noodzakelijk zou zijn, quod non) impliceert bijgevolg een beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst.

In casu heeft de arts-adviseur zich beperkt tot het beoordelen van de ernst van de aandoening in de Belgische context en tot zover adequate behandeling aanwezig is. Of behandeling mogelijk is in Kazachstan werd NIET onderzocht.

5.1.5.

Gelet op voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat de tweede verzoekster lijdt aan een aandoening die ernstig is en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, om de medische regularisatieaanvraag van de verzoekers, ingediend op 13/03/2014, onontvankelijk te verklaren is dan ook niet redelijk.

De bovenstaande rechtsregels worden dan ook in de bestreden beslissing zonder meer geschonden.

5.1.6.

De eerste bestreden beslissing dient vernietigd te worden minstens wegens schending van de materiële motiveringsplicht."

3.2. Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464) en verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Beweringen die niet nader worden onderbouwd met concrete gegevens of bevindingen, zijn niet van aard om de beslissing op een deugdelijke en afdoende wijze te ondersteunen (cf. RvS 25 juni 2008, nr. 184.734).

3.3. De beslissing die naar aanleiding van de aandoening van tweede verzoekster werd genomen, vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)"

De in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bedoelde ziekte is een aandoening die *"een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*. Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit in of zij houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers zich in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 maart 2014, wat tweede verzoekster betreft, onder andere beriepen op een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van 24 januari 2014 waarin volgende diagnoses werden gesteld: *“Asthma, benauwd, kortademig, depressie, piekeren, zelfmoordgedachten. Het gaat om een ernstige aandoening die een bedreiging inhoudt voor haar fysieke en psychische integriteit. Ze is hierdoor werkonbekwaam en verdraagt het volgende half jaar geen verre reis terug naar haar geboorteland. Terugkeer naar haar geboorteland houdt een risico in voor het behoud van haar fysieke en psychische integriteit.”* In het standaard medisch getuigschrift wordt gewag gemaakt van een medicamenteuze behandeling met *“Mirtazepine, Ventolin, Akton, Alprazolam”*, en dit *“levenslang”*, ter vermindering van *“psychose, zelfmoordpoging, asthma-aanval, status asthmaticus, verstikking en overlijden”*. De noodzaak aan follow-up en mantelzorg wordt eveneens benadrukt in het SMG.

3.5. In de bestreden beslissing die in hoofde van tweede verzoekster werd genomen, wordt verwezen naar het medisch advies van 7 april 2014 dat fungeert als basis voor de bestreden beslissing en er integraal deel van uitmaakt. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, is de stellingname van de arts-adviseur omtrent de criteria uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet van determinerende aard. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“(…)

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.03.2014.

Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 24.01.2014 en 17.02.2014 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande het astma dient gesteld dat deze aandoening niet gestaafd wordt door resultaten van longfunctieproeven noch door specialistische verslagen, “astma ten gevolge van PTSD” is overigens medische nonsens. Aangaande de depressie dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Aangaande het uterusmyoom dient gesteld dat hieraan definitief werd verholpen door een hysterectomie op 18.03.2014. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.6. Op grond van voormeld advies maakte de gemachtigde van de staatssecretaris toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet en verklaarde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

3.7. Verzoekers stellen in hun middel dat de beslissing niet zorgvuldig zou zijn genomen omdat niet werd gemotiveerd waarom de aandoening van tweede verzoekster niet ernstig zou zijn. Verzoekers laten de beoordeling van de kortademigheid en de gynaecologische problematiek door de arts-adviseur ongemoeid, maar zijn van mening dat de beoordeling van de depressie van verzoekster indruist tegen de vaststellingen uit het SMG. In het SMG wordt verzoeksters depressie immers als een *“ernstige aandoening die een bedreiging inhoudt voor (haar) fysieke en psychische integriteit”* gekwalificeerd. Volgens de arts-adviseur blijkt uit de SMG's dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van tweede verzoekster. Verzoekers lijken te kunnen worden bijgetreden waar zij menen dat dit standpunt niet deugdelijk wordt onderbouwd. De arts-adviseur overweegt in zijn advies dat *“de depressie (...) ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (...) zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin”*. Samen met verzoekers kan de Raad enkel vaststellen dat deze formulering *“in uiterst algemene bewoordingen”* een *“veronderstelling zonder individuele staving”* uitmaakt. In het advies wordt immers nergens verwezen naar objectieve elementen die de bewering dat een depressie spontaan in gunstige zin zou evolueren of dat een suiciderisico louter speculatief zou zijn, kunnen staven. De vaststelling van de arts-adviseur dat *“de behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca (...) louter symptomatisch (is) en dus niet essentieel”* en dat *“het risico op suicide (...) van louter speculatieve aard”* is, betekent overigens geenszins dat de betrokkene niet zou kunnen verzeilen in een situatie die een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate (symptomatische) behandeling beschikbaar is in haar land van herkomst of verblijf. Niets lijkt zich ertegen te

verzetten dat een louter symptomatische behandeling cruciaal kan zijn ter preventie van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Bovendien worden in het medisch advies de aangevoerde noodzaak aan follow-up en mantelzorg niet meegenomen in de beoordeling.

3.8. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij de kritiek van verzoekers als volgt te weerleggen:

“(…)

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, als zou de verwijzing naar het advies van de arts-adviseur dd. 07.04.2014 geen voldoende motivering uitmaken, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij haar kritiek grondslag mist.

Immers dient te worden benadrukt dat het advies van de arts-adviseur het determinerend motief is van de in casu bestreden beslissing op naam van mevr. Z.(…) A.(…).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(…)

Verweerder laat gelden dat overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de arts-adviseur als enige bevoegd is om te oordelen of een aandoening al dan niet kennelijk beantwoordt aan de voorgeschreven criteria, zodat de arts-adviseur zijn stellingname hieromtrent inderdaad determinerend is.

Terwijl dient te worden benadrukt dat in elk geval moet worden aangenomen dat de inhoud van het advies dd. 07.04.2014 -waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt in de bestreden beslissing- geacht wordt deel uit te maken van de bestreden beslissing.

(…)

De verzoekende partij haar kritiek kan niet worden aangenomen.

Het advies van de arts-adviseur maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen voor wat betreft de aandoening van mevr. Z.(…) A.(…):

(…)

Uit voormeld advies blijkt dat het medische dossier van de verzoekende partij door de arts-adviseur aan een zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat haar medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Dienaangaande merkt verweerder op dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Aldus heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

(…)

Verweerder verduidelijkt dat het bijgevolg geenszins tot de taak van de arts-adviseur behoort om te onderzoeken of de verzoekende partij alle in België lopende behandelingen tevens in het land van herkomst kan verkrijgen, doch wel om na te gaan of er zonder behandeling een risico is voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel een risico op een vernederende of onmenselijke behandeling. Zulks verklaart waarom een louter symptomatische behandeling door de arts-adviseur niet kan worden weerhouden, om de reden dat deze niet essentieel is.

Gelet op de specifieke opdracht van de arts-adviseur volstaat het loutere feit dat de arts-adviseur tot andere bevindingen zou zijn gekomen dan de behandelende artsen van de verzoekende partij, op zich om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Dienaangaande laat verweerder nog gelden dat de arts-adviseur evenmin gehouden is te motiveren waarom hij zou afwijken van de door de verzoekende partij voorgelegde medische documenten.

(…)

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

De verzoekende partij slaagt er niet om deze concrete motivering te weerleggen.

De arts-adviseur heeft, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij insinueert, wel degelijk uitdrukkelijk aangegeven om welke reden er geen sprake is van aan aandoening die geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Concreet werd nopens de 'astma ten gevolge van PTSD' vastgesteld dat zulks medische nonsens is, terwijl de astma an sich ook niet gestaafd wordt door resultaten van longfunctieproeven noch door specialistische verslagen. Terwijl de depressie zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin, zelfs zonder behandeling. Tot slot werd vastgesteld dat aan het uterusmyomatoom definitief werd verholpen.

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat het advies van de arts-adviseur niet individueel zou zijn gemotiveerd.

Zie in die zin ook:

'(...)' (R.v.V. nr. 118 486 van 6 februari 2014)

Verweerder benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij beweert te lijden aan een ernstige depressie, op zich niet volstaat om afbreuk te doen aan het gedegen advies van de arts-adviseur.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij haar kritiek, als zou de bestreden beslissing op stereotiepe wijze gemotiveerd zijn, niet worden aangenomen. In het advies van de arts-adviseur (dat als bijlage aan de bestreden beslissing werd gehecht) wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de medische stukken dewelke door de verzoekende partij werden voorgelegd, met concrete verwijzing naar de voorgehouden aandoening.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering (quod non in casu), dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.9. De verwerende partij beperkt zich ertoe de specifieke opdracht van de arts-adviseur in de verf te zetten en de overwegingen van de arts-adviseur te herkauwen zonder de pertinente bezwaren van verzoekers te beantwoorden. Het feit dat de beoordeling van de risico's uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de exclusieve bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort, ontslaat deze laatste echter niet van zijn verplichting om zijn advies dat dient als basis voor de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris op een deugdelijke manier te motiveren. De verwerende partij slaagt er in haar nota niet in te verhelderen op welke concrete gegevens of bevindingen de conclusie is gesteund dat een depressie zelfs zonder behandeling spontaan in gunstige zin evolueert, waardoor deze geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit zou betekenen en evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst of verblijf inhoudt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing die in hoofde van tweede verzoekster werd genomen, dient te worden vernietigd wegens een schending van de motiveringsplicht.

Aangezien de bespreking van de overige in het eerste middel geschonden geachte bepalingen en beginselen niet tot een ruimere nietigverklaring aanleiding kan geven, dienen deze hier niet verder te worden onderzocht.

3.10. In een tweede middel, dat gericht is tegen de beslissing die betrekking heeft op de aandoening van eerste verzoeker, voeren verzoekers eveneens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van *“de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”*. Verzoekers stellen in hun tweede middel het volgende:

“De tweede bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekers geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat de ingeroepen elementen voor de eerste verzoeker reeds werden ingeroepen in een eerdere aanvraag, die reeds door de Dienst Vreemdelingenzaken werd beoordeeld bij beslissing dd. 15/04/2013, waarbij – geheel onterecht – geoordeeld werd dat de aandoeningen waaraan de eerste verzoeker lijdt niet kunnen weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

5.2.2.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken betreft een standaard motivering.

“Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 (...)

Op 15/04/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 16.12.2009. [A.A.] legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat hun gezondheidssituatie ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 16.12.2009 (zie bevestiging arts dd. 14.04.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medische getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 15.04.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 (...).”

5.2.3.

In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de eerdere beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dd. 15/04/2013.

Echter, deze beslissing werd gemotiveerd aan de hand van het vermeende niet direct levensbedreigende karakter van de aandoeningen van de eerste verzoeker, waarbij tevens een verwijzing werd gemaakt naar artikel 3 E.V.R.M. en de rechtspraak van het E.H.R.M.

Echter, de beslissing dd. 15/04/2013 is een manifest onjuiste beslissing – de Dienst Vreemdelingenzaken stelde ten onrechte dat voor de toepassing van het artikel 9ter Vreemdelingenwet vereist is dat de actuele gezondheidstoestand van de eerste verzoeker uitermate ernstig zou zijn, het is te zeggen ‘direct levensbedreigend’ – waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken op heden niet op een rechtsgeldige wijze louter en alleen naar deze beslissing kan verwijzen teneinde de aanvraag van de eerste verzoeker ingediend op datum van 13/03/2014 onontvankelijk te verklaren.

o 5.2.3.1.

Het is duidelijk dat de standaardmotivering niet draagkrachtig is.

Dit blijkt onmiskenbaar uit de recente rechtspraak van zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als van de Raad van State :

□ 5.2.3.1.1.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het recente verleden dat een standaard-motivatie niet afdoende is :

“Le Conseil ne peut que constater que cette conclusion n'est pas adéquate au vu des éléments produits par le requérant, qui ne doivent pas être négligés au vu de la gravité alléguée de ceux-ci, laquelle est étayée par les certificats médicaux qu'il a produits et qui relèvent un risque d'impossibilité de marche.

Le Conseil estime qu'il est malvenu dans le chef de la partie défenderesse d'en conclure hâtivement que le requérant 'ne souffre pas d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique', motivation qui apparaît pour le moins stéréotypée. Le caractère laconique de ladite motivation ne permet pas au requérant de saisir pour lesquelles sa demande d'autorisation de séjour a été déclarée non fondée."

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden.

□ 5.2.3.1.2.

Verder kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken, door de verwijzing naar de integrale beslissing dd. 15/04/2013, ten onrechte stelt dat er geen directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit blijkt.

Ten onrechte evenwel wordt besloten door de Dienst Vreemdelingenzaken dat een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening, verhindert dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Deze motivering is duidelijk onterecht in het licht van de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen én de minder strikte interpretatie van de Raad van State.

a)

Allereerst met betrekking tot de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen de verzoekers verwijzen naar een arrest gewezen op datum van 11/02/2013 (RvV 110 240) waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk stelt dat zelfs indien toepassing gemaakt wordt van de rechtspraak van het EHRM, deze rechtspraak, in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt, het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening niet vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van art. 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Bovendien dient bij de beoordeling eveneens rekening gehouden te worden met de medische situatie van de vreemdeling, de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland.

"3.2.3 Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag, in gevallen waarbij een gezondheidsproblematiek werd aangevoerd, enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde aandoening, blijkt niet dat het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden vastgesteld.

Het EHRM verduidelijkt in het arrest N.t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) dat de uit de rechtspraak voortvloeiende principes die dienen te worden gehanteerd bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM "must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country or origin or which may be available only at substantial cost"(vrije vertaling: dienen te worden toegepast bij de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale aandoening die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Uit dit arrest, dat de principes uit eerdere rechtspraak herneemt, kan bijgevolg worden afgeleid dat de aangevoerde aandoening ernstig dient te zijn, doch niet dat aandoeningen die niet acuut levensbedreigend zijn zonder meer niet in aanmerking dienen te worden genomen.

Een van de principes die het EHRM hanteert is dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter om de reden dat die Staat betere medisch verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM heeft dit uitgangspunt evenwel genuanceerd en gesteld dat er wel kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM "in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Bij de beoordeling van de vraag of er kan besloten worden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM al dan niet geschonden is houdt het EHRM rekening met de medicatie in het herkomstland en, doch in mindere mate, met de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen. In bepaalde gevallen werd ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft dan ook meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene.

Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich actueel niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndagoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan van Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par 81 e.v.)

3.2.4 Aldus blijkt dat de verwerende partij, door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van behandeling of opvang in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert en hierdoor ook de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskent.

Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.”

Deze overwegingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in talloze andere arresten opgenomen.

Verder staat in het reeds hierboven geciteerde arrest geveld op datum van 27/11/2012 eveneens het volgende te lezen:

“... Ainsi, plutôt que de se référer purement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le control auquel la partie défenderesse est tenue, le Législateur a prévu diverses hypothèses spécifiques. La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence, à savoir:

o celles qui entraînent un risque réel pour la vie;

o celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique;

o celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant.;

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'une risque 'pour la vie' du demandeur, puisqu'il envisage au côté du risque vital, deux autres hypothèses.

(...)

Outre que le médecin conseil n'a pas exercé l'entière responsabilité du control que requiert l'article 9ter précité, le Conseil entend relever, qu'après avoir considéré que le dossier médical ne permet pas de constater l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection présentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie, ce médecin conseil et, à sa suite, la partie défenderesse, en ont déduit, indûment, qu'une autorisation de séjour ne pouvait être octroyée à la partie requérante sur la base de l'article 9ter de la Loi.

Or, ainsi qu'il a déjà été exposé ci-dessus, l'article 9ter de la Loi ne se limite pas aux risques de décès.

Si les prémisses du raisonnement du médecin conseil peuvent éventuellement permettre de conclure qu'il ne s'agit pas d'une maladie qui entraîne un risque réel pour la vie, elles ne permettent pas d'en déduire que ladite maladie n'entraîne pas un risque de traitement inhumain ou dégradant ou un risque réel pour l'intégrité physique.

(...)

Le Conseil estime dès lors que la motivation de la décision, fondée uniquement sur ce rapport incomplet du médecin conseil, est inadéquate au regard de l'article 9ter, §1er, alinéa 1er, de la Loi et méconnaît par conséquent la portée de cette disposition.”

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

Er dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van dit dossier geen enkele ware beoordeling verrichtte omtrent het risico voor onmenselijke en/of vernederende behandelingen.

b)

Ondertussen is duidelijk aan de hand van een zeer recent arrest van de Raad van State dat geen toepassing dient gemaakt te worden van de rechtspraak van het EHRM.

Effectief.

Door het arrest van de Raad van State dd. 19/06/2013, is het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de 'directe levensbedreiging' volledig achterhaald – (zie RvSt, arrest nr. 223.961, 19/06/2013, A.206.372/XIV-34.542).

De Raad van State stelt letterlijk:

“Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt

een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

(...)

De verwijzing door de verwerende partij naar twee vermeldingen in de memorie van toelichting over de verwijdering van vreemdelingen en de toepassing van artikel 3 van het EVRM, is niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden.

Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

(...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond.”

o 5.2.3.2.

Gelet op hetgeen hierboven uiteengezet is, is het met het oog op de ontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet vereist dat de gezondheidstoestand kritiek is.

De Raad van State stelt immers dat het artikel 9ter Vreemdelingenwet een ruimere bescherming inhoudt dan de verdragsbepaling vervat in artikel 3 E.V.R.M.

Derhalve, daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken, door te verwijzen naar de beslissing dd. 15/04/2013 stelt dat de 'directe levensbedreiging' een voorwaarde was om toepassing te kunnen maken van artikel 9ter Vreemdelingenwet is deze motivering manifest onwettig te noemen.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, om de medische regularisatieaanvraag van de verzoekers in eerste instantie ongegrond te verklaren (beslissing 15/04/2013) was en is dan ook niet wettelijk.

5.2.4.

Gelet op de voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat de eerste verzoeker lijdt aan aandoeningen die ernstig zijn en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhouden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, om de medische regularisatieaanvraag van de eerste verzoeker, ingediend op datum van 13/03/2014, onontvankelijk te verklaren is dan ook onwettelijk.”

3.11. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van *“de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”* aangezien zij onvoldoende verduidelijken welke rechtsbeginselen of beginselen van behoorlijk bestuur zij precies geschonden achten.

3.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.13. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.14. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.15. De beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, §3, 5° als haar wettelijke grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“(…)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(…)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

3.16. In de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 14 april 2014. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 13.03.2014 en 16.12.2009 te vergelijken. Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 13.03.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. S. Callens op 05.02.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de bijlagen d.d. 13.06.2013, 27.03.2014 en 01.04.2014 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9 ter aanvraag d.d. 16.12.2009 waarvoor DVZ op 15.04.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening.”

3.17. Op grond van voormeld advies verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

3.18. In hun tweede middel houden verzoekers voor dat in de beslissing zou worden verwezen “naar een eerdere beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken”, die volgens hen niet correct is gemotiveerd, waarbij verzoekers verwijzen naar de rechtspraak van de Raad zelf, van de Raad van State en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waardoor deze “beslissing” volgens hen niet kan worden gebruikt als basis om de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 maart 2014 onontvankelijk te verklaren.

3.19. In de beslissing naar aanleiding van de aandoening van eerste verzoeker, die het voorwerp vormt van onderhavig beroep, wordt weliswaar melding gemaakt van een eerdere beslissing van 15 april 2013 naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 december 2009, waarbij een onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen, doch de huidige beslissing is wel degelijk gestoeld op de vaststelling dat de elementen in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 maart 2014 reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf.

3.20. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het betoog van verzoekers over de eventuele onjuistheid van de beslissing van het bestuur van 15 april 2013 inzake de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf, die overigens niet het voorwerp lijkt te zijn van een procedure bij de Raad, geen afbreuk doet aan de correctheid van onderhavige beslissing tot onontvankelijkheid, die gestoeld is op artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Het betoog van verzoekers over de beoordeling van het bestuur van de directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit, de kritieke gezondheidstoestand en het vergevorderde stadium van de ziekte, dat zij larderen met rechtspraak, is derhalve volkomen irrelevant.

3.21. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers in hun tweede middel nergens betwisten of weerleggen dat het SMG van 5 februari 2014, dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 maart 2014 werd gevoegd, een doorgemaakte “Hep B Hep C” en een actuele diagnose “HIV asymptomatisch (...)” vermeldde, en dat ook op het medisch attest dat aan de basis lag van de allereerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 16 december 2009 als diagnose “Chronische hepatitis C HIV+ genezen hepatitis B” prijkt. De arts-adviseur kon op grond van deze simpele vaststelling rechtsgeldig besluiten dat “de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9 ter aanvraag d.d. 16.12.2009 waarvoor DVZ op 15.04.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening”. Nu bezwaarlijk kan worden ontkend dat “de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”, kon de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders dan de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 maart 2014 onontvankelijk verklaren.

3.22. Ten overvloede merkt de Raad op, wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dat de bestreden beslissing niet handelt over een eventuele verwijdering van het grondgebied van verzoekers. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel zou als afzonderlijke beslissing kunnen worden aangevochten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maken verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). In zoverre de schending van artikel 3 van het EVRM op ontvankelijke wijze werd aangevoerd, kan dit dus zeker niet tot een vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing naar aanleiding van de aandoening van eerste verzoeker aanleiding geven.

3.23. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het betrekking heeft op de beslissing naar aanleiding van de aandoening van eerste verzoeker.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2014, die betrekking heeft op de aandoening van tweede verzoekster en waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN